

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Toleti S. R. E. Cardinalis Summa Casuum
Conscientiæ, Sive De Instructione Sacerdotum Lib. VII**

Toledo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

14. De his, à quibus proprius Confessarius potest absoluere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40916

dimenta. Ob id securior est sententia prior; hoc vno addito post Conc. Trid. vt confiteatur non cuius, sed habenti facultatem aliquam confitendi. Aduertendum tamen est, non esse causam sufficientem eligendi alium a proprio, propter venturam, vel timorem, quod scilicet proprius non habeat bonam opinionem de illo.

Sextus casus est iam sæpè dictus, mortis articulus, vel periculum mortis. Tunc enim cuilibet Sacerdoti potest confiteri, vt aliàs diximus. Vnum est hic notandum, quod qui habet iurisdictionem in aliquos, potest in quacumq; diocesi illos audire, & absolueri; potest enim suos subditos Episcopus, vel curatus cōfiteri, etiam in aliena diocesi, vt si forte ipsum committantur, vel ipsi iter facientibus occurrit, vt omnes ceteri communiter.

De his, à quibus proprius Confessarius potest absolueri.

C A P V T XIV.

Proprius Confessarius potest absolueri ab omnibus peccatis, quantumuis grauib; nisi a superiore fuerint reseruata. Vnde Episcopus potest absolueri ab omnibus peccatis, præter reseruata à Papa; Curatus potest absolueri ab omnibus, exceptis reseruatis Papæ. Quod autem dico de Curato, intelligere oportet de alijs ab Episcopo constitutis, vel expressis in conuentibus Religiosorum, nisi aliquid habeant particulare priuilegium. Est enim obseruandum, cum Episcopus constituit aliquem Confessarium, non ob id dat facultatem absolueri à reseruatis, nisi id explicet. Similiter, cum quis habet priuilegium eligendi Confessarium, solum ab ijs potest absolui, quæ exprimit priuilegium, & bulla.

Circa casus Papæ reseruatos, id primò est considerandum communiter loquendo, nullum casum, nullumque peccatum esse Papæ reseruatum, nisi ratione alicuius censura reseruata.

Vnde sequitur primò cum Papa priuilegium dat absolueri à casibus Papalibus, intelligitur dare facultatem absolueri à censuris impediens talem absolutionem peccatorum; nam ratione harum tantum sunt Papales casus.

Sequitur

Sequitur secundo, quod ablata censura per Papam, ipsa peccata, propter quæ erant censuræ, possunt absolui à quolibet Confessario, vel Curato, nisi forte ista talia sint reseruata Episcopo. Nauar. in summa, cap. 27. n. 254. vult in tali casu, posse etiam à reseruatis ab Episcopo absolui; quia, cum Papa relaxat censuram, ex consuetudine auferitur reseruatio inferioris: & hoc probabile est, & fieri potest.

Circa casus reseruatos Episcopo, scito, non solum ratione censuræ aliqua reseruari, sed etiam ratione ipsorum peccatorum, nulla existente censura.

Sunt autem isti casus reseruati Episcopo in triplici differentia, quidam de iure, quidam de consuetudine communi, quidam de particulari consuetudine in proprijs Episcopatibus. De his regula certa dari non potest, quia quisq; Episcopus reseruata, quæ suo Episcopatu conuenire videntur.

Ea, quæ iure reseruantur, tria videntur esse præcipua, quamuis alij plura ponant, sed sunt incerta, nec auctores concordant.

Primum propriè inter peccata reseruata computatur, cum peccatum non sit, tamen inter reseruata est, quia ad Episcopum pertinet, pura votorum dispensatio, ommissis Papalibus, à quibus Papa solus dispensat, iuramentorum relaxatio: Irregularitatum non Papalium absolutio, & excommunicationum maiorum reseruatarum Episcopo etiam absolutio: hæc ad Episcopum pertinent.

Secundum est peccatum incendiariorum. Qui enim domos, vicos, agros dolose incendunt, excommunicandi sunt, vt dicit Caiet. ver. incendium; & si excommunicantur, ad Papam absolutio pertinet. Ante istam tamen excommunicationem, vt dicit Sylu. verb. casus, ad Episcopum pertinet absolutio, vt habetur 23. q. 8. cap. pessimam.

Tertium est peccatum graue, & scandalosum, propter quod iam penitentia publica iniungebatur, vt concubinatus notorius, peccata blasphemiarum, & alia: hæc ad Episcopum pertinent, vt loco allegato dicit Syl. quamuis alij negent, cum iam penitentia publica non sit in vsu. Potest Confessarius propter auctoritatem suam vti vtraque opinione, prout visum fuerit magis expedire aliquando: quamuis sint iam tot priuilegia Confessorum, vt pauca, aut nulla sint Episcopo reseruata. Ea autem, quæ ex communi consuetudine in omnibus Episcopatibus reseruantur, ista sunt, homicidium, aut mutilatio actualis,

crimen falsariorum, vt qui in iudicio falso iurauit contra aliquem, vel tacendo verum, vel dicendo falsum, qui etiam scripturas falsas faciunt. Non intendimus dicere de literarum Apostolicarum falsarijs: tales enim excommunicationem habent annexam. Rursum sacrilegia, aut rapina rerum Ecclesiasticarum, homicidia, vel vulnerationes in loco sacro. Rursum diuinationes, & incantationes; inuocationesque demonum. Hæc quatuor reseruata sunt ex consuetudine communi Episcopis. Aduertendum tamen est, Romanos penitentiarum inferiores omnes ex quocumque loco ad se venientes posse ab omnibus his absoluere, & ab omnibus excommunicationibus reseruatis etiam Episcopis. Possunt enim quæcumque Episcopi possunt, immò plus: possunt enim ab aliquibus excommunicationibus, ac votis absoluere, à quibus non possunt Episcopi.

De scientia confessarij.

CAPVT XV.

Vltra illas condiciones tres prædictas, quarta necessaria est confessario, nempe scientia. Hæc autem quæ futura sit, ratio ipsa naturalis dicit: cum enim confessarius iudex sit fori interioris, necessarium est, vt coram, quæ sub suo foro accidunt, peritiam habeat.

Ex quo fit, vt teneatur scire, primò, quæ mortalia sunt peccata, quæ venialia, saltem ex suo genere.

Secundò, circumstantias peccatorum necessarias.

Tertiò, casus, & excommunicationes, à quibus non possunt absoluere, peccata etiam, quæ excommunicationem habent annexam; non enim peccatum, nisi excommunicatione aboluta, absolui potest.

Quartò, quæ peccata sunt annexa restitutioni, aut furti, aut pecuniæ, aut damni illati.

Quintò, qui contractus liciti, qui illiciti, vsurarij, simoniaci, aut iniusti sint.

Sextò, quæ impedimenta sint absolutioni danda, quibus casibus confessiones præcedentes sint repetenda. Quamuis autem non sit opus hæc omnia exactè & sigillatim scire, debet tamen saltem confessarius scire dubitare, & dignoscere casus obliuiosos, & difficultatem habentes, vt possit consulere peritos secretorum non reuelata confessione, vt postea dicitur.

A dicitur